

МЛАДИ КРАГУЈЕВЧАНИ У УЛОЗИ НОВИНАРА У НЕМАЧКОЈ (4)

Градоначелница зна шта је хендикеп

Понедељак у Немачкој се некако баш осети. Први је радни дан у недељи, сви јуре на посао, аутобуси су пуни људи, а на улици се враћа уобичајена градска врева.

Данас идемо у нову Градску кућу на заказани пријем код градоначелнице Хановера Региноне Крамарек.

Хановерска Градска кућа или Ратхаус, како је зову Немци, најзанимљивија је грађевина и једна од ретких са очуваном предратном архитектуром. Заправо, зграда највише личи на велики дворцац.

Наш организатор путовања Ахим Риман објашњава да, када је Хановер пао под пруску власт, више није био краљевина, али је то био мотив да направе грађевину која ће подсећати на краљевски дворцац. Његова изградња трајала је 12 година и завршена је 1913. године.

■ Градски функционери и „лего“ коцкице

Нова Градска кућа смештана је у изузетном парку „Машзе“, који је у ствари крак шуме „Еилерриде“, највеће градске шуме у Европи. Објекат има куполу која доминира градским хоризонтом и са које се град види као на длану.

Загледани у куполу, задивљени лепотом грађевине, угледали смо како се на јарболу, испред Градске куће, поред застава Европске уније и Немачке вијори и застава Србије. То је уобичајен начин да се гостима који долазе на пријем у Градску кућу покаже поштовање, али за нас је било више од тога. Погледали смо се изненађено и мало је рећи само да смо били пресрећни – били смо поносни и осећали смо се некако важно. То је утисак који се не заборавља.

Улазимо у општину и пре пријема у пространом холу разгледамо поставке о историји града Хановера. Ту се налазе четири велике макете које представљају град кроз значајне периоде из прошлости. Хановер данас, пре и после Другог светског рата и Хановер у XIV веку. Ове макете на изузетан начин дочаравају

КРАГУЈЕВЧАНИ СА ГРАДОНАЧЕЛНИЦОМ ХАНОВЕРА РЕГИНОМ КРАМАРЕК

историју града, па нам је много тога што смо до тада сазнали било јасније.

Журимо да направимо што више фотографија – по једну на широким мермерним степеницама, у ходницима, групне, појединачне.

Ходницима старим више од једног века улазимо у модерну салу за пријеме делегација, у којој се доносе и све важне одлуке за грађане Хановера. Док чекамо градоначелницу, особље протокола нас дочекује љубазно са припремљеним послужењем. На столу су слаткиши, наравно, произведени у Хановеру.

Лежерно обучена, насмејана, стиже градоначелница. Након срдачног поздрављања и упознавања, каже нам да је одушевљена нашом мотивацијом да се бавимо темом инклузије и то користећи новинарске технике.

Током разговора сазнајемо да у Градској кући више особа у одсуству градоначелнице обављају ову функцију, али искључиво волонтерски.

Иначе, градоначелница Хановера је по занимању дизајнер, али овим послом се бави јер воли свој град и осећа потребу да на тај начин да допринесе својој локалној заједници. Укратко нам је описала свој посао, представила рад градске управе, планове и пројекте за будућност, као и начин доношења одлука.

Градски функционери су овде

задужени да обезбеде финансијска средства за све планиране пројекте. Да бисмо то боље разумели, упоредила је њихов посао са склапањем „лего“ коцкица.

– Замислимо да су „лего“ коцкице новац и функционери су задужени да обезбеде тај новац. Када то ураде, прослеђују новац, односно „лего“ коцке, различитим тимовима. Сваки тим је састављен од обучених људи који су задужени за неку област. На пример, за особе са инвалидитетом одлучује шта ће са тим новцем градити. Пошто градитељи могу бити јавне или приватне организације, оне добијају новац и на њима је изазов да на најбољи могући начин склопе те „лего“ коцкице, које им општина даје, тј. да искористе расположива средства. И то онда даље врло једноставно функционише јер су коцке доспеле у праве руке, каже градоначелница.

На питање да ли је задовољна резултатима инклузије у Хановеру, одговорила је да је најважније да особе са инвалидитетом могу да стигну где год пожеље у граду. Признаје да то није увек лако, али да није важно колико је далеко циљ, већ је најважније ићи ка њему, што тим за особе са инвалидитетом успешно обавља.

■ Важно је борити се

У новој Градској кући разговарали смо и са госпођом Андријаном Хаман, вођом тима, првом

званичном представницом града, која од 2000. године заступа људе са инвалидитетом у Хановеру.

Били смо прва група из Србије коју је угостила и била је веома срећна што смо заинтересовани за тему инклузије, а нарочито што делегацију чине млади људи.

Госпођа Хаман је запослена у општини Хановер и са своје две сараднице задужена је за приступачност различитим садржајима, као и за мобилност свих особа са инвалидитетом. То је пракса у малом броју градова у Немачкој, па је Хановер најприступачнији град у Немачкој за живот без баријера.

У Хановеру има око 52 хиљаде људи са инвалидитетом, не рачунајући оне који су имали неку повреду, малу децу и старије људе. У ову категорију држава званично убраја само оне који имају потврду да су тешки инвалиди.

Андријана Хаман каже да свако од нас у току живота има неки хендикеп. Младима ништа нам није тешко и могу све, али у старости је све другачије. Стари слабије виде, слабије се крећу, слабије чују, па је борба за живот без баријера инвестиција у будућност.

– Сматрам да не треба да стварамо ништа специјално за људе са инвалидитетом, већ да бринемо о томе да све што се гради има обезбеђен приступ за њих. Мој сваки дан је борба, не само за особе са инвалидитетом, заједно са мном и са удружењима боре се и пензионери, старији људи, мајке са малом децом, људи у колицима, каже Хаман.

Она нам је на сопственом примеру објаснила на шта конкретно мисли. У младости је била професионална атлетичарка, али јој се догодила несрећа након чега је остала непокретна. То, међутим, није умањило њен спортски дух и жељу да се и даље бави спортом. Одабрала је стрељаштво и једина је особа у стрељачком клубу у колицима. Њој је најважније да до свог клуба може да дође колицима и да се у њему осећа пријатно.

– Суштина инклузије није у томе да постоји посебно спортско удружење за људе са хендикепом, већ да они могу да учествују у било ком спортском удружењу, објашњава наша саговорница.

Једна од тема којом се посебно баве у Хановеру су и игралишта без баријера како за децу са инвалидитетом, тако и за родитеље, баке и деке који имају хендикеп, а чувају здраво дете.

Бављење овом облашћу и улагање у град без баријера има и значајан економски ефекат, јер уколико нема баријера, много је већа туристичка посећеност, а са туристима долази и зарада.

Данас све што се у граду ради прво долази на сто госпође Хаман. Али то је нешто што се развија готово две деценије.

– Веома је важно да се теме живота без баријера пренесу на једноставан начин. Данас је 80 посто превозних средстава без баријера. То је пројекат који је трајао осам година. И ова зграда је споменик културе, који је под заштитом државе, али смо успели са стране да убацимо рампе, на споредним улазима, како би људи са инвалидитетом могли да уђу.

Тоалети без баријера у овој згради су на свим спратовима. У приземљу имамо и систем за следе, да би се лакше снашли. Тако смо у старој згради, корак по корак, успели да направимо све што је потребно како бисмо уклонили баријере. Све то иде полако, али успешно, каже Андријана Хаман.

Она је задужена и да прати услове рада студената са хендикепом, али још увек није задовољна оним што је постигнуто. Наиме, у Хановеру постоји велики студентски дом, који има 14 спратова, али само један тоалет за особе са инвалидитетом, па они морају да користе неколико лифтова и путева да би стигли до њега.

– Зато је важно борити се. Ако имате инвалидитет, треба да нађете људе без њега, који ће се са вама заједно борити. Све што се прави за живот без баријера увек некоме може да затреба. Оно што је, рецимо, направљено за оне који не виде или не чују можемо да користимо сви, као што је, на пример, сигнализација на аутобуским стајалиштима, објаснила је наша саговорница.

Истиче да је поносна када у граду види пуно људи са инвалидитетом. То значи да им је лако да дођу докле. Била је пресрећна када је видела особе у колицима које су уживале у музичком фестивалу на обали језера.

Са друге стране, незадовољна је чињеницом да је велики број образованих особа са инвалидитетом без посла, јер, каже, послодавци не виде оно што та особа може да уради, него само виде њихов хендикеп.

Напуштамо Градску кућу и крећемо ка језерцу у парку Машзе. Мало даље, у срцу града, је велико вештачко језеро, које се такође зове Машзе. Језеро се простире на 2,4 километра и широко је 530 метара. То је веома популарно место за једриличаре, чамце, возаче педалина, купаче и шетаче. На обали је обиље ресторана и кафића. Током лета ово је место бројних фестивала и разних културних догађаја доступних и особама са инвалидитетом.

Насијавиће се
(Аутори овог шекста, који је наставак из прошлог броја, чланови су Удружења студената са хендикепом и волонтери Црвеног крста, који су недавно боравили у Немачкој у Доњој Саксонији)

ЦЕЛА ГРАДСКА КУЋА ПРИЛАГОЂЕНА ЈЕ ОСОБАМА СА ИНВАЛИДИТЕТОМ